

Elini Ver Öğretmenim 2

– Ali ÖZKANLI · 11 Mart 2009

Ekmek ve Bisküvi İle Geçen Günler...

Yirmi üç yaşına kadar köy hayatı nedir bilmeyen bir biriyim. Bundan dolayı da bu durumuma haliyle seviniyorum. Çok daha kötü şartlarda her öğretmenin çalışması gerektiğine yürekten inanıyorum. Bana da böyle yerler çıksaydı hiç gözümü kırpmadan çalışırdım herhalde. Herhalde diyorum, çünkü yüreğimde çocuk sevgisi vardı ama zor şartlar nefsimizi de bir sınava tabi tutmuyor değildi. Daha sonraları bu durumlarla da karşılaştım.

Ne yalan söyleyeyim bu yaşına kadar şehirde yaşamış birinin, hem de tek başına köy hayatına alışması zordu. Gerçekten de ilk zamanlar epeyce zorlandım. Benim gibi yemek yapmasını bilmeyen, hayatında hiç çamaşır, bulaşık yıkamamış birinin bu duruma alışmasını artık siz düşünün. Bir de yöre farklılığından dolayı yemekler farklı. Doğrusunu söylemek gerekirse köy halkı gerçekten çok iyi insanlar. Bana her türlü yardımı ve insanlığı fazlasıyla gösterdiler. Zaman zaman yemek gönderdiler, fakat yemeklere alışık olmadığım için pek yiyemedim. Bazı zamanlar ekmekle, bisküvi ile günlerim geçti. Çoğu zaman kahvaltı ile günü geçiriyordum. Yemek olarak sadece yumurta yapmasını biliyordum. Neredeyse karnımdan civciv çıkacaktı diye şaka yapabilirim.

Her sabah güneşin o görkemli merhabasıyla gözlerimin yanında yüreğimin de kamaştığını hissediyordum. Çünkü her gün içim içime sığmıyor büyük bir heyecanla yatağımdan uyanıyordum.

Sadece masalarda yaşanılacağını zannettiğim tahtadan yapılmış minik bir kulübe misali evimin penceresinden, o güzelim yeşilin armonisine bakarak derin bir nefes çekiyor, sabahın ilk ışıklarıyla güne başlıyordum. Okula gitmeden bir yandan kahvaltı için çayımı demleyip kahvaltılıkları hazırlarken bir yandan da o günkü anlatacağım şeyleri kafamdan bir bir geçiriyor, öğrencilerimin ışık dolu gözlerine bakarak neleri, nasıl anlatacağımı hayal ediyordum.

Halka, öğrencilere ısınmam çabuk oldu. İnsanların samimi ve içten davranışlarıyla hemen kolları sıvayarak Bismillah diyerek göreve başladım. Öğrencilerimin gözlerindeki ışık beni buraya daha çabuk alıştırıyordu. Şeytan boş durmuyor, zaman zaman hilesini, vesvesesini, tuzağını kurmuyor değildi. Bırak çek git memleketine. Bas istifayı, ne yapacaksın bu köy yerinde? diyordu. Bazen bu düşüncelerin etkisi altında kaldığım da olmuyor değildi. Bir sebep bul, dön Kayseri'ye diye, şeytan aklımı çelmeye çalışıyordu. Sunkay KÖKSAL hocamın içten, samimi yaklaşımı ve misafırperverliği işimi kolaylaştırıyordu. Hocam on üç yıllık öğretmendi. Sağolsun tecrübesiyle bana yardımcı oldu, benimle ilgilendi. Hocamın dışında benimle yakından ilgilenen zaman zaman evlerine davet ederek engin misafırperverliklerini gösteren sevgili Yaşar ŞAŞMAZ ve ailesini, sevgili Dursun Ali BİLGEHAN ve ailesini, sevgili Kâni

ÖZKAYA ve Naciye ablamı, Rahmi ağabeyimi ve tüm köy halkının iyiliklerini anlatmakla bitiremem. Allah hepsinden razı olsun.

Ayrıca Gıyasettin ŞAŞMAZ Hocama, sevgili asker arkadaşım Yusuf ŞAŞMAZ Hocama sevgi ve selamlarımı iletiyorum. Köydeki bütün değerli büyüklerime, dostlarıma ve öğrencilerime sevgilerimi sunuyor, büyüklerin ellerinden küçüklerin gözlerinden öpüyorum. Yaşayanlara Allah hayırlı ömürler versin, ebedi âleme geç edenler varsa onlara da Allah rahmetiyle muamele etsin.

Dünyalar Tatlısı Yol Arkadaşlarım...

Köyümüz, gerek nüfus gerek yüzölçümü bakımından çevre köylere göre gelişmiş, şirin bir yerleşim merkezi. Her taraf zümrüt gibi yemyeşil. Yollar dışında toprağa rastlamak mümkün değil. Fındık bahçeleri, mısır tarlaları gözler önünde. İnsanın ruhunu okşuyor. Evler tepelerin başında, köy geniş bir alana oturmuş dağınık durumda. Sunkay Hocam sabahçı 1. 2. ve 3. sınıfları, ben de öğleden sonra 4. ve 5. sınıfları okutuyorum. Kolları sıvayıp öğretmenliğin verdiği şevk ve heyecanla işe başladım. Çocukların yüzlerindeki ışıltılar beni mesleğe ısındırıyordu. Yakacak olarak her gün çocukların ellerinde bir parça odunla gelmeleri önceleri beni epeyce şaşırtmıştı. Fakat anladık ki, çocuklar bunları getirmese yakacağımız olmayacaktı. Okulun ısınma ihtiyacını bu şekilde karşılıyorduk.

Yol arkadaşlarım dünyalar tatlısı Gülçin ÖZKAYA ve Aydın BİLGEHAN'ı unutmam mümkün değil, yüzleri hâlâ gözümün önünde. Gülçin'in yetimliği ve anadan da ayrı oluşu o güzel nur gibi yüzünden ve gözlerinden okunuyordu. Allah hiç kimseyi anasız-babasız bırakmasın. Aydın'ında annesi ölmüştü. Onunda o tatlı yüzünden ve o güzel gözlerinden öksüzlük okunuyordu. Ben de gurbette idim. Anamdan, babamdan, sevdiklerimden uzakta idim. Ayrılığın ne demek olduğunu biliyordum. Fakat benim anam, babam toprak altında değildi. Ama onlarınkini kara toprak içine almıştı. Bundan dolayı en iyi dostlarım bu öğrencilerim olmuştu. Sıkıntımı, sevincimi onlarla paylaşıyordum.

Bu iki öğrencim çok zeki idi. Adeta gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Bilmiyorum bu değerler ne oldu? Yıllar gelip geçti, dünya güzelleri olan çiçeklerimin hiçbirinden kısa bir süre öncesine kadar bir haber alamamıştım. Siteye eklediğim yazılarım sayesinde sevgili Gülçin ve Aydın beni buldular. Telefon ve siteler aracılığı ile 30 yıl sonra görüşmüş oldum. "Dağ dağa kavuşmaz insan insana kavuşur." diye boşuna söylememişler.

Her gün derenin kıyısındaki keçi yolundan okula gidip geliyorduk. Yol değil sanki uçurum kenarı. Allah korusun ayağın bir kaysa, kendini çukurun içinde bulursun. Hele de kış ayları, havanın yağışlı olduğunda her yer çamur, yerler kaygan. Zaten bölge itibarıyla yağışsız gün geçmiyordu. Buralara bir hafta yağmur yağmasa kuraklık var derler. Şimdi bu kaygan keçi yolundan nasıl düşmeden gidip geldiğime hayret ediyorum. Kayseri'de düz yollara alışmışız. Herhalde bundan dolayı yollar bana bir acayip geliyordu. Her neyse bu yol hikâyesine noktayı koyarak devam edelim.